

[Sundhedsministeren]

Med disse bemærkninger skal jeg afvise Fremskridtspartiets beslutningsforslag.

(Kort bemærkning).

Jan Køpke Christensen (FP):

Det, der får mig herop, er ministerens bemærkninger om, at ministeren er af den opfattelse, at det vil være bedst, at det fortsat foregår i det offentlige regi. Jeg bemærkede, at ministeren ikke kom så meget ind på de udenlandske hospitaler og klinikker, men det kan vi måske få en bemærkning om senere under behandlingen af dette forslag.

Med hensyn til kommunerne er jeg ganske enig i de betragtninger, som Kristeligt Folkepartis ordfører kom med tidligere på dagen, om, at det desværre er således, at man ikke kan leve op til det, som vi gang på gang har bedt om – i øvrigt for år tilbage sammen med Socialdemokratiet – nemlig at vi kom ned på en maksimal ventetid på 3 måneder. Jeg mener, at når man ikke kan leve op til det, vi kræver som folketingspolitikere, må kommunerne også inddrages.

Op når jeg siger inddrages, mener jeg, at det skal ske som f.eks. i Holmegård, hvor den socialdemokratiske borgmester har arbejdet meget for at få borgerne indlagt på privatklinikker, hvis der var længere ventetid end 3 måneder. Situationen er jo, hr. minister, at samtidig med, at man kunne hjælpe disse stakkels mennesker, der gik med stærke smerter i måske helt op til 1½ år og måtte vente på en hofteoperation, kunne kommunen pludselig også spare på sygedagpengeområdet, og det synes jeg er utrolig sympatisk. Jeg ved, at der endnu ikke er nogen afgørelse fra Tilsynsrådet, og det er derfor, vi har taget det punkt med i forslaget, så vi kan være sikre på, at det, der sker i Holmegård Kommune, ikke skal være ulovligt. Jeg kunne godt nævne andre kommuner; men det er netop den kommune, der har været mest fremme, og borgmesteren har bemærket, at det er grotesk, at selv om man kan spare offentlige midler, må man ikke hjælpe de stakkels patienter.

Tove Lindbo Larsen (S):

Da mit partis ordfører, fru Hanne Andersen, ikke kan være i salen nu, skal jeg på hendes vegne fremsætte følgende:

Jeg tror, at beslutningsforslaget, vi har til behandling i dag, er oprigtigt ment og ikke kun

udtryk for endnu en skræmmedebat om et emne, der optager os alle meget.

Regeringen har allerede taget initiativer for at nedbringe ventetiderne på sygehusene. Noget af det første, sundhedsministeren gjorde efter regeringsskiftet, var at træffe en aftale med amterne og Københavns og Frederiksberg Kommuner – de ansvarlige decentrale sygehushyghigheder her i landet – om nedbringelse af ventetiden til maksimum 3 måneder inden udgangen af 1995.

Gennemførelsen af aftalen kræver, at der skal behandles ca. 10.000 flere patienter om året frem til udgangen af 1995. Vi har endnu ikke sikre tal for, hvordan operationsaktiviteten har udviklet sig i de seneste måneder, men vi har tillid til, at amterne kan og vil leve op til den indgåede aftale. Lang ventetid er belastende for alle patienter, men særligt belastende for hjertepatienter.

Regeringen måtte i forbindelse med udarbejdelsen af ventetidsplanen i foråret 1993 konstatere, at operationskapaciteten på hjerteområdet var alt for lav, og det blev derfor besluttet at fordoble kapaciteten. Denne udbygning må gennemføres gradvis, således at kapaciteten vil være helt udbygget i 1995, og sundhedsministeren har desuden taget initiativ til, at der allerede nu gøres en ekstraordinær indsats på dette område.

Når forslagsstillerne i bemærkningerne henviser til, at man som følge af en ekstrabevilling har bragt ventetiderne ned i Sverige, er der grund til at sige, at vi er overbeviste om, at den ekstrabevilling, der ifølge aftalerne mellem regeringen og Amtsrådsforeningen er afsat til samme formål her i landet, får samme positive effekt. Sygehushvæsenet skal selvfølgelig være effektivt; der skal skabes resultater til glæde for patienterne, og det bliver der faktisk også.

På de offentlige sygehuse er der ca. 24.000 somatiske sengepladser og over 1 million udskrivninger hvert år. Akut syge patienter beslaglægger 70 pct. af sengene, og det er udtryk for, at alvorligt syge behandles med det samme. Desuden er produktiviteten øget; fra 1981 til 1991 er antallet af udskrivninger således steget med gennemsnitligt 1,6 pct. om året på trods af de meget stramme økonomiske rammer, de borgerlige partier pålagde amterne.

Det er Socialdemokratiets opfattelse, at det er det offentlige sygehushvæsen, der både skal